

Обикаля той часъ-два, не можа да хареса. Едни му се виждаха скъпи, други тромави, трети стари.

По едно време той видѣ единъ циганинъ води на-среща му дребна кобилка съ подстригана грива, съ подрѣзана опашка, огладена, почистена... Хареса му. Води я циганинътъ, а задъ него другъ плющи съ камшика задъ кобилката. Тя подскача, върти се... Личи, че е млада и пѣргава.

Дѣдо Петко я загледа. Много му хареса тая кобилка. И колко прилича на неговата!

Започнаха да пазарятъ и скоро се спазариха. Дѣдо Петко наброи всичкитѣ пари, които взе за своята кобила, па даде отгоре още сто лева за тая млада кобилка.

Поведе дѣдо Петко кобилата къмъ село. Изъ цѣлия пѣтъ той не можеше да ѝ се нарадва. Бърза тя. Ще му скъса царвулитѣ дори, все задъ него върви... Не е като неговата дърта кобила, дето едвамъ я замъкна на пазара... Тая бърза и цвили.

— Млада е... Търси другитѣ коне, — мисли си старецътъ. — Но ще порастне, ще ме слуша, ще ме носи.

Привечерь старецътъ вече наближи селото. И колкото повече наближаваха, толкозъ повече кобилката бързаше и цвилѣше. Това очуди много дѣдо Петко.

— Като че ли е отъ наше село, така бърза, — про-дума си той.

Скоро влѣзоха въ селото. Кобилката започна да цвили по-често. А като стигнаха у дома, отъ яхъра се обади кончето.

Баба Петковица побърза, отвори яхъра и пусна кончето. То зацвили радостно, спусна се къмъ кобилката, мушна глава подъ корема ѝ и започна да бозае сладко, сладко.

Дѣдо Петко се вкамени... Кобилката не мърда. Тя маха кротко подрѣзаната си опашка и поглежда кончето.

— Бре, старче, какво си направилъ бре?!.. Защо си погрозилъ тъй кобилката?... Кой направи това?... — завика бабата.

Дѣдо Петко гледа дълго време кобилката. Гледа я, гледа, па заклати глава и въздъхна дълбоко...

Той бѣше купилъ своята стара кобилка. И бѣше заплатилъ още сто лева за нейното подстригване.